

Cu siguranță fiecare individ are o viziune diferită în ceea ce privește rostul și metodologia după care ar dori să învețe o limbă străină. Mulți o fac din necesitate, pentru că viața îi aduce pe meleaguri străine și le impune un anumit grad de adaptare (o adaptare care nu se poate înfăptui fără comunicarea cu ceilalți), alții evaluează capacități și aptitudini și realizează cât de mult favorabilă profesional le-ar fi învățarea unei limbi. În fine, din ce în ce mai puțini doresc să cunoască o nouă limbă din pură pasiune, „ca să îl pot citi pe Moliere în franceză” spunea un domn chinez venit la Bruxelles.

În cazul meu a fost câte puțin din toate, căci am avut norocul să învăț la A.T.Laurian. Am început prin a învăța franceza pentru că știam că, într-o țară ca România unde engleza este cea mai utilizată, aș fi avut un atu alegând să învăț o alta. Apoi, odată asimilate obositoare reguli stricte de gramatică, odată ajunsă la exerciții mai complexe de comunicare, de traducere, am realizat că o limbă străină nu este doar atât: ceva pur teoretic, ceva de asimilat tocind, că prin ea descoperi alte dimensiuni ale unui univers până atunci limitat. Așa am descoperit și pasiunea. Finalmente a trebuit să perfectez franceza din pura necesitate, pentru a mă putea adapta în țara unde actualmente trăiesc. Vocabularul secolului 19 -20 învățat în liceu a trebuit, ușor, să lase loc jargonului și expresiilor noi și specifice, acelor subtilități la care ai acces doar trăind în mediul.

Perioada petrecută în Laurian a fost fundamentul dar și cizelarea. Am învățat reguli și vocabular, dar am învățat și despre modalități de compunere a eseurilor, a narațiunilor și a descrierilor care m-au ajutat enorm în facultate, la Bruxelles, pentru că am avut cursuri de metodologie în care mi se cereau practic aceleași lucruri. Nu degeaba am făcut doi sau trei ani de zile eseuri argumentative. Mi se păreau interminabile orele petrecute pentru asta în liceu, dar le-am apreciat enorm după, așa cum am apreciat și actualitatea metodologiei aplicate de către profesorii instruiți și „plimbați prin lume » ai Laurianului, care au știut să culeagă informațiile necesare și să le aplice în folosul elevii lor. După cele văzute aici, pot afirma cu o oarecare doză de convingere că A.T.Laurian este o școală europeană.

În ceea ce privește examenele (DELFDALF, Bac Francofon) pe care le-am trecut cât am fost liceancă, din păcate pentru mine, în Belgia, nu m-au ajutat foarte mult profesional. Recunoscut de către universitățile de aici este doar nivelul Dalf C2 care ar fi echivalentul unui „nivel nativ de limbă”, nivel pe care eu nu îl aveam la momentul respectiv. Dar experiența examenelor în franceză precum și pregătirea intensă anterioară lor au fost, pentru mine, de neînlocuit. Mi-ar fi luat, fără îndoială, mai mult timp să mă adaptez sesiunilor de examene în franceză dacă nu aș fi trăit acele etape în liceu. De aceea este extraordinar că Laurianul are acces la astfel de testări.

Importante sunt și schimburile de experiență care se fac cu elevii din liceu pentru că le permit să exerseze comunicarea atât de utilă mai apoi, și excursiile de care m-am bucurat și eu și sper că se mai bucură și alții pentru că dau acestei forme percepută ca pur teoretică de învățare a unei limbi o materialitate subită. Dintr-o dată este NEVOIE să comunici în limba respectivă dacă vrei să afli lucruri interesante despre poporul respectiv sau despre persoanele pe care le întâlnești. Personal, faptul că am ieșit și am stat în țări francofone timp de câteva zile sau săptămâni au mai redus din stresul „necunoscutului” atunci când a trebuit să vin să învăț la Universite Libre de Bruxelles. Sunt experiențe care, adunate, mi-au modelat caracterul și m-au făcut mai puternică. Am ajuns astfel, astăzi, la master în resurse umane, după 3 ani de licență în COMUNICARE (ironia a făcut să-mi aleg un profil unde am concurat cu nativi, într-un domeniu care este aproape în integralitate dependent de

cunoașterea perfectă a limbii franceze) pe care am promovat-o împreună cu alți 120 de studenți dintr-un total, în anul întâi, de 650-700. Și nu aș fi reușit fără multele oportunități de care m-am bucurat în Laurian, fără minunații profesori pe care i-am avut și fără devotamentul lor. Nu cred că le-am mulțumit vreodată și realizez că viața ne ia și ne duce departe și nu ne mai dă decât episodic timpul să ne amintim...

Acesta este răgazul meu să-mi amintesc de ei, de toți, și să le mulțumesc profund pentru bazele pe care ne-au ajutat să le creăm în liceu și care ne-au ridicat apoi spre noi culmi. Sper să mai fie acolo, la catedră încă mulți ani pentru că Laurianul există așa cum îl știm și datorită lor și a pasiunii lor pentru a ne „crește”.

Agachi Andra